
Kronika

Palestra 2/7-8(9), 117-121

1958

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KRONIKA

1. WYCIECZKI ZAGRANICZNE DLA ADWOKATÓW

Powołana przez Naczelną Radę Adwokacką Komisja Współpracy Kulturalnej z Zagranicą wystarała się na początku 1958 r. — w ramach swej działalności — o przydzielenie NRA oddzielnej puli w wycieczkach zagranicznych organizowanych przez „Orbis”. Dotychczas adwokaci mogli korzystać z wyjazdów zagranicznych organizowanych przez „Orbis” tylko w ramach niewielkiej liczby przydziałów otrzymywanych przez Zrzeszenie Prawników Polskich. Obecnie dzięki przyznaniu specjalnej puli NRA stan ten znacznie się poprawił, tak że powstała możliwość wyjazdu za granicą dla większej liczby adwokatów.

Dotychczas NRA otrzymała do rozdziału między adwokatów 65 miejsc wycieczkowych, a mianowicie:

1) do Jugosławii	6	miejsc
2) do Brukseli	10	miejsc
3) do CSR (Praga)	10	miejsc
4) do NRD	1	miejsce
5) do ZSRR (Leningrad — Moskwa)	2	miejsca
6) do Kopenhagi (statkiem „Mazowsze“)	8	miejsc
7) do Bułgarii	5	miejsc
8) do CSR (Praga)	3	miejsca
9) do CSR (autokarem)	7	miejsc
10) do ZSRR (Batumi)	2	miejsca
11) do ZSRR (Morze Czarne)	2	miejsca
12) do CSR (Karlowe Vary)	5	miejsc
13) do ZSRR (Kijów — Moskwa — Leningrad)	2	miejsca
14) do krajów śródziemnomorskich (statkiem „Transylwania“)	2	miejsca
r a z e m	65	miejsc

Rozdział miejsc wycieczkowych odbywa się w ten sposób, że NRA zatrzymała do swej dyspozycji niewielką liczbę (około 15%) miejsc, a pozostałość została rozdzielona pomiędzy poszczególne izby adwokackie w stosunku do ich liczebności. Przydziały miejsc na niektóre wycieczki zostały przyznane NRA dosłownie w ostatniej chwili (na 2 — 3 dni przed końcowym terminem zgłoszeń), co spowodowało konieczność obsadzenia przydziału przez kolegów z Warszawy, a to wobec braku czasu na skontaktowanie się z ośrodkami pozawarszawskimi.

Rozdział miejsc wycieczkowych pomiędzy poszczególne izby adwokackie został dokonany następująco:

NRA miejsc wycieczkowych	10
Izba Adw. w Bydgoszczy	3
„ „ w Białymstoku	1
„ „ w Gdańsku	4
„ „ w Katowicach	6
„ „ w Koszalinie	1
„ „ w Krakowie	5
„ „ w Kielcach	1
„ „ w Lublinie	3
„ „ w Łodzi	4
„ „ w Opolu	1
„ „ w Olsztynie	1
„ „ w Poznaniu	4
„ „ w Rzeszowie	1
„ „ w Szczecinie	1
„ „ we Wrocławiu	3
„ „ w Warszawie	15
„ „ w Zielonej Górze	1

r a z e m 65

Z przyznanych 8 miejsc wycieczkowych do Kopenhagi (statkiem „Mazowsze”) NRA musiała zrzec się 6 miejsc, gdyż mimo rozdziału 8 miejsc między 5 izb adwokackich otrzymano tylko 2 zgłoszenia.

Dane powyższe dotyczą stanu na dzień 15 maja 1958 r.

2. Z ŻYCIA ZRZESZENIA PRAWNIKÓW POLSKICH

1. W dniu 4 maja 1958 r. odbył się doroczny zjazd Okręgu warszawskiego ZPP. Na zjeździe tym wybrani zostali w uzupełniających wyborach do zarządu okręgu: T. Krokosz — sędzia S.N., K. Cukierski — sędzia S.N., Z. Malinowski — wiceprezes Sądu woj. dla woj. warszawskiego, Z. Kopankiewicz — adwokat.

2. Wybrany w kwietniu br. zarząd Koła warszawskiego ZPP opracował swój plan pracy. Podstawowa działalność koła, zarówno merytoryczna, jak i organizacyjna, odbywać się będzie w sekcjach i komisjach. Koło warszawskie ma następujące sekcje: prawa karnego, prawa cywilnego, prawa pracy, ustawodawstwa gospodarczego, prawa spółdzielczego, ustroju wymiaru sprawiedliwości, prawa administracyjnego i sekcję socjologiczną oraz następujące komisje: socjalno-bytową, młodzieżową, klubową, odczytową, współpracy z radami narodowymi i Frontem Jedności Narodu, współpracy z dziennikarzami.

3. Sekcja zebrań otwartych przy Kole warszawskim ZPP zorganizowała w dniu 11 czerwca 1958 r. w sali mickiewiczowskiej Uniwersytetu Warszawskiego odczyt poświęcony nowym przepisom emerytalnym.

Zebranie otworzył wiceprezes Koła adw. Z. Krzemiński, po czym adw. Z. Koppkiewicz wygłosił dwugodzinny referat na wymieniony wyżej temat.

Na prelekcję przybyły liczne tłumy emerytów (blisko 1500 osób), które z trudem pomieściły się w olbrzymiej sali.

4. Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

I z b a b y d g o s k a

W dniu 23.III.1958 r. odbyło się Walne Zgromadzenie Wojewódzkiej Izby Adwokackiej.

Zebranie zagał dziekan Izby Frąckowiak, witając obecnych, a w szczególności prezesa Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy ob. Wróblewskiego, szefa Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego i szefa Okręgowej Prokuratury Wojskowej w Bydgoszczy.

Po dyskusji, która w zasadzie dodatkowo oceniła pracę Rady Adwokackiej, Walne Zgromadzenie na wniosek przewodniczącego Komisji Rewizyjnej zatwierdziło roczne sprawozdanie za lata 1956 i 1957 oraz wykonanie budżetu i zamknięć rachunkowych za lata 1956 i 1957 r., a mianowicie:

za rok 1956	za rok 1957
wpływy — 594 988.98 zł	452 579.36 zł
wydatki — 463 303.72 zł	371 698.09 zł

Z funduszków wyżej wymienionych Walne Zgromadzenie przeznaczyło m.i.:
na fundusz płac pracowników Rady Adwokackiej z tytułu nagród finansowych

za rok 1956	6 200 zł
za rok 1957	6 200 zł

na Fundusz Zasiłkowy Naczelnej Rady Adwokackiej

za rok 1957	20 000 zł
-------------	-----------

na Fundusz Wzajemnej Pomocy Izby

	121 584.05 zł
--	---------------

Nadwyżka bilansowa wynosiła:

za rok 1956	188 738.57 zł
za rok 1957	123 709.02 zł

Walne Zgromadzenie zatwierdziło uchwałę Rady Adwokackiej z 8.III.1958 r. podwyższającą zapomogę pośmiertną do wysokości 10.000 zł, począwszy od dnia 1.IV.1958 r.

Następnie Zgromadzenie uchwaliło składkę roczną na potrzeby Izby w wysokości 3‰ od obrotu, do czego od wynagrodzeń brutto z radcostw dochodzą przy wynagrodzeniu miesięcznym:

od 530 — 1059 zł	— 20 zł
od 1060 — 1600 zł	— 45 zł
od 1600 zł wzwyż	— 70 zł

Po dyskusji Walne Zgromadzenie uchwaliło budżet Izby na rok 1958. Budżet zamyka się po stronie wpływów i wydatków kwotą 406 380 zł.

W uzupełniających wyborach wybrani zostali na członków Rady Adwokackiej: adwokat Kazimierz Radzikowski z Bydgoszczy i adwokat Andrzej Tułeczki z Grudziądza.

Na członków Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej wybrano następujących adwokatów:

- 1) Czesława Zwierzyńskiego z Bydgoszczy
- 2) Leonarda Rosta z Bydgoszczy
- 3) Leona Łabuńskiego z Bydgoszczy
- 4) Aleksandra Krużyńskiego z Bydgoszczy
- 5) Jana Zielińskiego z Bydgoszczy
- 6) Wojciecha Dąbrowskiego z Torunia
- 7) Tadeusza Jurkiewicza z Grudziądza
- 8) Alfreda Sz wajkerta z Inowrocławia
- 9) Franciszka Wysockiego z Bydgoszczy
- 10) Stanisława Szaniawskiego z Torunia
- 11) Stefana Łangowskiego z Chojnic.

Z uchwał powziętych przez Walne Zgromadzenie należy podkreślić jednomyslnie powziętą następującą uchwałę:

„Walne Zgromadzenie solidaryzuje się z podjętą przez całe społeczeństwo walką z rozwijającą się przestępczością gospodarczą. Doceniając rolę represji karnej w tej walce Zgromadzenie wyraża pogląd, że akcji represyjnej powinna towarzyszyć w nie mniejszej mierze akcja profilaktyczna. Zgromadzenie wzywa wszystkich członków Izby, a zwłaszcza kolegów pełniących funkcje radców prawnych, do jak najaktywniejszego udziału w tej akcji”.

Walne Zgromadzenie zobowiązało Radę Adwokacką w Bydgoszczy do poczynienia przez naczelnego organa samorządu adwokackiego starań o:

- a) umożliwienie adwokatom korzystania z corocznego wycieczki, co może nastąpić jedynie w razie wprowadzenia przepisu o feriach sądowych,
- b) rozszerzenie pomocy dla adwokatów niezdolnych do wykonywania zawodu oraz dla członków ich rodzin na wypadek śmierci adwokata,
- c) przyjęcie przez Skarb Państwa obowiązku wynagradzania bezpłatnych do tychczas świadczeń zawodowych adwokatów.

Wreszcie Walne Zgromadzenie wezwało ogół członków Izby do jak najszerszego udziału w indywidualnie prowadzonych pracach społecznych.

I z b a k a t o w i c k a

1. W dniu 3 maja 1958 r. odbyło się nadzwyczajne Walne Zgromadzenie członków Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Katowicach (narada robocza) w celu omówienia sprawy zakupu domu wycieczkowego w Wiśle dla adwokatów.

Jakkolwiek zdecydowana większość adwokatów uznała za słuszne zakupienie domu wycieczkowego, to jednak sprawa ta wywołała gorącą dyskusję. Padło też wiele sprzeciwów ze strony całego szeregu kolegów. Ostatecznie jednak zwyciężył słuszny pogląd, że skoro Rada Adwokacka w wyniku oszczędnej gospodarki i dość dobrych obrotów zespołów w 1957 r. dysponuje odpowiednią sumą, to może ona być użyta na cele zdrowotne członków Izby oraz ich rodzin.

2. Ministerstwo Sprawiedliwości nie podzieliło poglądu Rady Adwokackiej w Katowicach, która niezależnie od wyników egzaminu konkursowego odmawiała wpisu na listę aplikantów adwokackich tym kandydatom, którzy przekroczyli 40 rok życia. Minister Sprawiedliwości polecił wpisać dodatkowo trzech kandydatów na aplikantów adwokackich, a wśród nich kandydata, który ukończył 47 lat.

3. Z początkiem 1957 r. kilku adwokatów wystąpiło z zespołów adwokackich, by prowadzić indywidualną praktykę.

Przykład ten tak podziałał na innych, że zanosilo się na dalsze wystąpienia. Obecnie jednak daje się już zauważyć zjawisko odwrotne. Napływają stale podania kolegów prowadzących kancelarie indywidualne o przyjęcie ich do zespołów.

I z b a p o z n a ń s k a

W okresie od 1.I. do 30.IV.1958 r. wpisano na listę adwokatów Izby poznańskiej 10 osób. Z liczby tej tylko 5 osób ukończyło aplikację adwokacką. Pozostałe osoby — to b. sędziowie lub b. prokuratorzy.